

RECENSION

Blenda Blethyn

Originaltitel : London River
Svensk titel : London River
Regi Rachid Bouchareb
Producent Rachid Bouchareb, Jean Bréhat
Manus Rachid Bouchareb, Zoé Galeron, Olivier Lorelle
Foto Jérôme Alméras
Roller Brenda Blethyn Sotigui Kouyaté Francis Magee Sami Bouajila Roschdy Zem Marc Baylis m fl.
Storbritannien, Frankrike, Algeriet 2009
Längd i tid 1 tim 27 min
Censur barntillåten
Distributör : Nonstop Entertainment AB

London River

Terrorrådet som drabbade London den 7 juli 2005 chockade återigen västvärlden och skapade panik. Regissören Rachid Bouchareb (*Infödd soldat*) vill lågmålt berätta om hur två människooöden drabbas när de inte kan lokalisera sina barn efter sprängningen på den där dubbeldäckaren runt notiden på morgonen en vanlig veckodag.

Elisabeth bor på den brittiska ön Guernsey och lever ett stilla liv sedan maken gick bort i Falklandskriget. När hon ser på tv vad som hänt i centrala London försöker hon förgäves få tag på sin dotter Jane som inte svarar i telefonen. Hon tar färjan och beslutar sig för att börja leta på plats.

Parallellt får vi även följa den fransafrikanska skogsvaktaren Ousmane som åkt till London för att leta upp sin son Ali, som han lämnade bakom sig när pojken bara var sex år gammal. Ousmane kan ingen engelska och har ingen aning om var hans son bor.

När de desperata föräldrarnas vägar korsas uppstår både främlingsfientlighet, förvirring och ilska. Men så småningom tinar Elisabeth upp och följer Ousmane i ett gemensamt mål. Att hitta sitt barn eftersom det visar sig att Ali och Jane var ett par och studerade arabiska tillsammans.

Bouchareb slår knappast in några nya dörrar när han skildrar kulturkrockar och världens sneda blickar mot det arabiska folket efter terrorattackerna i både USA, Spanien och England. Kontrasterna cementeras tydligt redan från början i vykortsvyerna från den gröna ön i den engelska kanalen samtidigt som Ousmane planlöst irrar omkring i en av Europas största städer. När regissören vill anspela på generationsklyftornas olika syn på etnicitet låter han modern irriterat och uppgivet fråga sig "But why does Jane want to learn arabic?"

Men tack vare trovärdiga insatser från alltid lika briljanta Brenda Blethyn och Sotigui Kouyaté, som vann en silverbjörn i Berlin, kommer vi oerhört nära hur det känns att befinna sig i ett konstant tillstånd av ängslighet och ovetskap. Det värsta som kan hända en förälder är att förlora sitt barn. Det blir vi plågsamt medvetna om under hela filmens gång. Med ett minimalistiskt och medvetet nedtonat berättande, helt befriat från väntade kaossener, tillåts vi känna empati och framför allt sympati utan sentimentalt flaggviftande.

Vi slipper också ett politiskt ställningstagande som så många liknande filmer känner en manisk skyldighet att diskutera. Istället får vi en vinkel på hur två offer till offren påverkas på det personliga planet. Vi lämnas med den kanske mest tragiska vetskapen av allt. Två föräldrar som kanske aldrig mer får chansen att lära känna sina barn på djupet.

Fredrik Söderlund